

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1162

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 7 decembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
82.	— Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 74/2020 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	2
83.	— Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 74/2020 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 446 din 24 iunie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea societăților nr. 31/1990.....	3–6
	Decizia nr. 482 din 13 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) teza întâi din Codul de procedură penală	6–8
	Decizia nr. 592 din 30 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală	9–11
	Decizia nr. 626 din 7 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „care au realizat stagiul complet de cotizare” din cuprinsul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	11–13
ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ		
111.	— Hotărâre pentru stabilirea regulilor de aplicare a măsurii carantinei asupra persoanelor care sosesc în România, valabile în perioada 10.12.2021, ora 00,00—8.01.2022, ora 24,00	14–15
	★	
	Rectificări	16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE****privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 74/2020
pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 41 alin. (4) și ale art. 43, coroborate cu cele ale art. 46 alin. (6), (8) și (11) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 74/2020 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1282 din 23 decembrie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— domnul deputat Alexandru-Ioan Andrei, aparținând Grupului parlamentar al PNL, este desemnat în calitate de membru al Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranța națională;

— doamna deputat Maria-Gabriela Horga, aparținând Grupului parlamentar al PNL, este desemnată în calitate de membru al Comisiei pentru afaceri europene;

— doamnei deputat Diana-Olivia Morar, aparținând Grupului parlamentar al PNL, îi încetează calitatea de membru al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale;

— doamna deputat neafiliat Rodica-Luminița Barcari trece de la Comisia pentru învățământ la Comisia pentru drepturile

omului, culte și problemele minorităților naționale, în calitate de membru;

— domnul deputat neafiliat Ionel Dancă trece de la Comisia pentru afaceri europene la Comisia pentru egalitate de șanse pentru femei și bărbați, în calitate de membru;

— domnul deputat neafiliat Gabriel Plăiașu trece de la Comisia pentru industrii și servicii la Comisia pentru egalitate de șanse între femei și bărbați, în calitate de membru;

— domnul deputat neafiliat Constantin Șovăială trece de la Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranța națională la Comisia pentru știință și tehnologie, în calitate de membru;

— domnul deputat neafiliat Ion Ștefan trece de la Comisia pentru industrii și servicii la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, în calitate de membru;

— domnul deputat neafiliat Antonel Tănase trece de la Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranța națională la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, în calitate de membru.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 7 decembrie 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

București, 7 decembrie 2021.
Nr. 82.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE****privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 74/2020
pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 41 alin. (4) și ale art. 43, coroborate cu cele ale art. 46 alin. (6), (8) și (11) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 74/2020 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1282 din 23 decembrie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— doamna deputat Oana Murariu, aparținând Grupului parlamentar al USR, este desemnată în calitate de membru al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, în locul domnului deputat Sas Lóránt-Zoltan.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 7 decembrie 2021, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

București, 7 decembrie 2021.
Nr. 83.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 446

din 24 iunie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea societăților nr. 31/1990

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea societăților nr. 31/1990, excepție ridicată de Gheorghe Boncea în Dosarul nr. 1.991/216/2015 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.143D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, Cabinetul Individual de Insolvență Ionescu Nicolae a depus o cerere prin care solicită judecarea în lipsă. De asemenea, prin aceeași cerere se solicită instanței de contencios constituțional să dispună administratorului statutar al Societății Isdum Impex — S.R.L. din Curtea de Argeș, domnul Gheorghe Boncea, să efectueze demersurile necesare la Oficiul Registrului Comerțului Argeș în vederea rectificării mențiunii privind persoana care reprezintă S.C. Isdum Impex — S.R.L., respectiv Gheorghe Boncea.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că previzibilitatea textului legal dă esență incriminării faptei. Legiuitorul a urmărit prevenirea și reprimarea concurenței neloiale, precum și oferirea cadrului juridic favorabil protejării intereselor societății împotriva actelor frauduloase ale persoanelor care ocupă funcții de administrație și decizionale în cadrul societății. Norma legală criticată este suficient de clară, permițând adaptarea comportamentului destinatarului ei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.991/216/2015, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată**, excepție invocată de Gheorghe Boncea într-o cauză în care acesta a fost trimis în judecată în temeiul art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea societăților nr. 31/1990 cu aplicarea art. 5 alin. (1) din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că sintagmele „*rea-credință*”, și „*de care se bucură societatea*” sunt lipsite de claritate, iar, în absența unei condiții referitoare la prejudiciu, nu se justifică incriminarea acestei fapte.

7. Astfel, în ceea ce privește noțiunea de „*rea-credință*” arată că aceasta este mai puțin specifică domeniului penal și se regăsește mai degrabă în domeniul privat, unde are un conținut destul de larg, nefiind definită de către legiuitor, astfel că doctrina și practica judiciară au analizat-o prin prisma noțiunii de „*bună-credință*”, fiind exprimate mai multe opinii. Consideră că neclaritatea noțiunii este indezirabilă în materie penală, unde legea trebuie să fie clară și nesusceptibilă de interpretări.

8. Deopotrivă, consideră că sintagma „*de care se bucură societatea*” este extrem de largă și neclară și suferă de o imprecizie vădită. Arată că sintagma „*se bucură*” este specifică persoanelor fizice, astfel că se pune problema dacă societatea trebuie să aibă în patrimoniu acel bun sau pur și simplu să fie o „*expectativă juridică*” sau un drept de creanță pe care îl are de încasat, astfel cum este în prezenta cauză.

9. Arată că există neclaritate și în privința noțiunii de „*bun*” și se pune problema dacă banii constituie bunuri în înțelesul legii, deși legiuitorul, ori de câte ori a dorit să se refere la un obiect material referitor la bani sau care este reprezentat de bani, a folosit atât noțiunea de „*bunuri*” referindu-se la bunuri mobile sau imobile, cât și pe aceea de „*bani*”.

10. Însă, conform deciziilor Curții Constituționale, când nu există o definiție legală potrivit normelor de tehnică legislativă, trebuie să se facă raportare la vorbirea curentă, or, în vorbirea curentă noțiunea de bunuri se referă la cele mobiliare sau imobiliare.

11. Mai arată că incriminarea faptei asociatului unic de a folosi anumite valori sau bunuri ale societății comerciale în lipsa unui prejudiciu nu răspunde cerințelor de proporționalitate în raport cu dispozițiile art. 53 din Constituție. Instanța de contencios constituțional a statuat într-una din deciziile sale referitoare la conflictul de interese că, în domeniul privat, legiuitorul nu poate incrimina anumite fapte decât dacă există un pericol public concret, iar în acest sens trebuie să fie vorba de o faptă gravă, prejudiciabilă sau care să fi produs un prejudiciu concret. Însă, în condițiile în care nu s-a produs vreun prejudiciu, nu se justifică incriminarea. Or, potrivit practicii Curții Constituționale, pentru a fi conformă cu dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție, incriminarea unor fapte prin norme juridice de drept penal trebuie să respecte principiul proporționalității incriminării, potrivit căruia respectiva incriminare trebuie să fie strict necesară obiectivului urmărit de legiuitor, iar intruziunea ce vizează drepturile fundamentale restrânse prin aplicarea normei incriminatoare să fie justificată prin raportare la protecția juridică asigurată prin reglementarea acelei infracțiuni.

12. Mai indică jurisprudența considerată relevantă a instanței de contencios constituțional, respectiv Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, Decizia nr. 1.025 din 14 iulie 2011, Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015, Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015 și Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018.

13. **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, ele nu încalcă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ce rezultă din principiul statului de drept și impuse de prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), dar și de principiul legalității incriminării și al pedepsei reglementat de art. 23 alin. (12) din Constituție, nefiind esențial pentru tipicitatea

obiectivă a infracțiunii respective ca fapta de folosire a bunurilor societății de către asociatul unic să aibă drept consecință cauzarea unui prejudiciu concret patrimoniului societății.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următorul conținut normativ: „(1) *Se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani ori cu amendă fondatorul, administratorul, directorul general, directorul, membrul consiliului de supraveghere sau al directoratului ori reprezentantul legal al societății care: [...] b) folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect.*”

18. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și ale art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii și cea privind principiul securității raporturilor juridice, ale art. 23 alin. (12) privind principiul legalității incriminării și a pedepsei și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Se mai invocă art. 7 privind legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că în jurisprudența sa a statuat că prevederile legale criticate incriminează infracțiunea de abuz de bunuri sociale, iar scopul incriminării și sancționării comportamentului neloial și abuziv al fondatorului, administratorului, directorului sau reprezentantului legal al societății comerciale este ocrotirea patrimoniului societăților comerciale, indiferent de forma lor de organizare, împotriva faptelor nelegale ale celor menționați. Aceștia, abuzând de însărcinarea primită din partea adunării generale a acționarilor și de încrederea cu care au fost investiți, folosesc, sub o formă sau alta, patrimoniul ori creditul societății comerciale în scopuri potrivnice acesteia, în interesul lor personal sau al altor societăți comerciale la care au interes, direct sau indirect, în sensul că sunt — ei înșiși sau rude ori apropiați ai lor — acționari, asociați, membri ai organelor de conducere, salariați etc. la aceste societăți. Această comportare reprezintă o formă de abuz de încredere în dauna societății comerciale pe care o conduc, administrează sau reprezintă, faptă care nu este prevăzută în Codul penal, ci în legea specială. Prin incriminarea faptelor menționate, legiuitorul a urmărit, totodată, prevenirea și reprimarea concurenței neloiale, conformându-se astfel dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, care are următorul conținut: „*Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.*” (a se vedea Decizia nr. 282 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 2 aprilie 2008).

20. Tot instanța de contencios constituțional a stabilit că această infracțiune prevăzută de art. 272 alin. (1) pct. b) din Legea nr. 31/1990 instituie răspunderea penală a fondatorului, administratorului, directorului sau reprezentantului legal al acesteia care folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea comercială în alte scopuri decât cele care servesc intereselor societății, care reprezintă un subiect de drept de sine stătător, cu personalitate juridică, titular de drepturi și obligații, cu patrimoniu propriu. Reglementarea legală dedusă controlului de constituționalitate a fost astfel concepută încât să ofere cadrul juridic favorabil protejării acestor interese împotriva actelor frauduloase comise de persoanele care dețin funcții administrative, decizionale în cadrul societății. În această manieră, agentul economic este pus la adăpost de riscul suportării daunelor rezultate în urma folosirii cu rea-credință, în scop contrar intereselor sale sau în folosul propriu al subiecților de drept prevăzuți în ipoteza normei, a bunurilor aflate în patrimoniul propriu al societății, care nu se confundă cu patrimoniul acționarilor care dețin funcțiile sus-menționate (a se vedea Decizia nr. 200 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 martie 2008).

21. Astfel, societatea care este o persoană juridică, subiect de drept distinct de asociații sau acționarii care o compun, are un patrimoniu propriu, distinct de patrimoniul asociațiilor sau acționarilor. Profitul obținut de aceasta nu se află în patrimoniul asociațiilor sau acționarilor, ci reprezintă rezultatul financiar al activităților operatorului economic, repartizarea lui fiind supusă unor reguli stabilite prin lege.

22. Autorul excepției de neconstituționalitate afirmă că prevederile legale criticate sunt neclare, întrucât nu se înțelege cu exactitate ce înseamnă sintagmele „*rea-credință*”, și „*de care se bucură societatea*”, precum și noțiunea de „*bun*”.

23. Astfel, în privința criticii potrivit căreia legiuitorul nu a definit conceptul de „*rea-credință*”, Curtea, prin Decizia nr. 439 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 2 noiembrie 2016, paragrafele 17 și 18, a statuat că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, sintagma „*rea-credință*” are semnificația de atitudine incorectă, necinstită. În doctrină s-a reținut că, în limbajul comun, antitezei relei-credințe i se atribuie mai multe accepțiuni, și anume: obligație de comportare corectă pe care părțile trebuie să o respecte la încheierea și executarea convențiilor; convingerea unei persoane că acționează în temeiul unui drept și potrivit cu legea sau cu ceea ce se cuvine; sinceritate, onestitate, cinste. Valențe oarecum asemănătoare există și în plan juridic, dat fiind caracterul proeminent etic al normelor care cârmuiesc cele două concepte aflate în opoziție. Astfel, se poate concluziona că reaua-credință este o formă a vinovăției, expresia dolului, fraudei și culpei grave, având ca numitor comun viclenia, înșelăciunea și omisiunea vădit intenționată. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a apreciat că reaua-credință poate fi calificată ca acea atitudine a unei persoane care săvârșește un fapt sau un act contrar legii sau celorlalte norme de conviețuire socială, pe deplin conștientă de caracterul ilicit al conduitei sale. În jurisprudența sa, Curtea a mai reținut că exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe (a se vedea în acest sens Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995).

24. De asemenea, potrivit art. 291 din Legea societăților nr. 31/1990, prevederile acestui act administrativ se completează cu dispozițiile Codului civil și ale Codului de procedură civilă, astfel încât, în ceea ce privește noțiunea de „*bun*” în materia societăților, sediul materiei se află în prezent în Codul civil, care folosește noțiuni precum cea de bun. Astfel, art. 535 din Codul civil prevede că sunt bunuri *lucrurile*, corporale sau necorporale, care constituie obiectul unui drept patrimonial. Art. 31 din același Cod civil prevede că orice persoană fizică sau *persoană juridică*

este titulară a unui patrimoniu care include toate drepturile și datoriile *ce pot fi evaluate în bani* și aparțin acesteia.

25. Din perspectiva existenței materiale sau virtuale a bunurilor, dacă numerarul este un bun mobil corporal, întrucât are o existență materială tangibilă, moneda de cont, constând în disponibilitățile bănești aflate în conturi bancare, și moneda electronică, reprezentată de valorile monetare stocate pe suport electronic, sunt bunuri mobile necorporale, neavând o existență materială.

26. În concluzie, în noțiunea de „*bun*” *întră și banii*, iar folosirea acestei noțiuni în Legea societăților nr. 31/1990 nu transformă prevederile legale criticate în prevederi neconstituționale, întrucât textul legii este clar.

27. Referir la critica raportată la sintagma „*de care se bucură societatea*”, Curtea reține că definiția bunului prevăzută de art. 535 din Codul civil acoperă atât ipoteza în care un bun se află efectiv în patrimoniul societății, cât și pe cea în care prin bun se înțelege drept de creanță, astfel încât nu se poate afirma că sintagma este neclară.

28. De altfel, instanța de contencios constituțional a statuat în jurisprudența sa că este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe atât o conexiune logică, pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cât și o corespondență sub aspectul forței lor juridice. În acest sens, normele de tehnică legislativă statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune [art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010] (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015). În cazul de față, se observă că prevederile legale criticate trebuie corelate cu dispozițiile menționate ale Codului civil, astfel cum fac trimitere dispozițiile art. 291 din Legea societăților nr. 31/1990.

29. În ceea ce privește critica raportată la art. 23 alin. (12) din Constituție, Curtea reține că, în ceea ce privește legea penală aplicabilă unei fapte, aceasta trebuie să respecte anumite cerințe pentru a fi respectat principiul legalității incriminării. Aceasta trebuie să fie clară, previzibilă, astfel încât orice persoană să își poată da seama dacă acțiunea sau inacțiunea interzisă sau ordonată intră sub incidența sa, și accesibilă, ceea ce presupune posibilitatea oricărei persoane interesate de a lua cunoștință de existența și conținutul normei penale (a se vedea Decizia nr. 258 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 19 august 2016, paragraful 22).

30. Prin Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, paragraful 33, Curtea a reținut că legiuitorul nu are competența constituțională ca, în temeiul art. 61 alin. (1) și art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, să reglementeze infracțiuni într-o manieră care să consacre o disproporție vădită între importanța valorii sociale care trebuie ocrotită și cea care trebuie limitată, întrucât, în caz contrar s-ar ajunge la nesocotirea acesteia din urmă.

31. Pentru a fi conformă cu dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție, incriminarea unor fapte prin norme juridice de drept penal trebuie să respecte principiul proporționalității incriminării, potrivit căruia respectiva incriminare trebuie să fie strict necesară obiectivului urmărit de legiuitor, iar intruziunea ce vizează drepturile fundamentale restrânse prin aplicarea normei incriminatoare să fie justificată prin raportare la protecția juridică asigurată prin reglementarea acelei infracțiuni (Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 19 iulie 2018, paragraful 30).

32. În jurisprudența sa, Curtea a constatat că răspunderea penală este o formă a răspunderii juridice angajată ca urmare a

încălțării unei dispoziții de drept penal, fapt ce dă naștere unui raport juridic de constrângere, născut ca efect al săvârșirii infracțiunii, raport ce are ca părți statul, pe de o parte, și persoana care săvârșeste infracțiunea, pe de altă parte. Conținutul raportului juridic penal de constrângere este format din dreptul statului de a trage la răspundere persoana care a săvârșit infracțiunea, prin aplicarea sancțiunii corespunzătoare, prevăzute de legea penală, și din obligația persoanei în cauză de a executa sancțiunea aplicată (Decizia nr. 682 din 30 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 21 octombrie 2020, paragraful 26).

33. Totodată, Curtea a constatat că Parlamentul este liber să decidă cu privire la politica penală a statului, în virtutea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării. În același timp, Curtea a reținut că nu are competența de a se implica în domeniul legiferării și al politicii penale a statului, orice atitudine contrară constituind o imixtiune în competența acestei autorități constituționale (a se vedea Decizia nr. 629 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 932 din 21 decembrie 2014). Astfel, Curtea a recunoscut că în acest domeniu legiuitorul se bucură de o marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale (a se vedea Decizia nr. 882 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 15 aprilie 2021, paragraful 37). Cu toate acestea, Curtea a constatat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care însă nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. Intervenția Curții este legitimă numai în măsura în care este afectată capacitatea statului de a combate fenomenul infracțional sau atunci când nu sunt respectate drepturile și libertățile fundamentale (a se vedea Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragraful 342).

34. În virtutea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

35. Ca atare, având în vedere considerentele din deciziile menționate mai sus ale Curții și pornind de la premisa că societățile au o importanță esențială în domeniul afacerilor, protecția penală a acestora acoperă cele mai importante aspecte, respectiv probitatea organelor de conducere, corectitudinea documentelor emise de aceste entități, respectarea drepturilor terților, asociațiilor angajaților, etc, motiv pentru care critica raportată la dispozițiile art. 23 alin. (12) este neîntemeiată.

36. De altfel, textul legal criticat prezumă existența unui prejudiciu prin simpla folosire, cu rea-credință, a unor bunuri sau a creditului de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect. În plus, valoarea socială ocrotită este dreptul de proprietate al persoanei juridice, dar și cel al celorlalte persoane aflate în raporturi contractuale cu aceasta.

37. Însă aceste aspecte nu pot fi cenzurate pe calea controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată iar nu cu privire la modul de aplicare a legii.

38. În ceea ce privește invocata decizie a Curții Constituționale referitoare la conflictul privat de interese (prin menționarea unor considerente), respectiv Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, Curtea constată că aceasta nu este aplicabilă în cauza de față, vizând alte aspecte care nu au legătură cu cele din prezenta cauză.

39. În aceste condiții, Curtea reține că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii și cea privind principiul securității raporturilor juridice din

Constituție sau pe cele ale art. 7 privind legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

40. Cu privire la dispozițiile art. 53 din Constituție, având în vedere faptul că nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, Curtea reține că acestea nu au incidență în cauză.

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Boncea în Dosarul nr. 1.991/216/2015 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că prevederile art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea societăților nr. 31/1990 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 iunie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 482

din 13 iulie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) teza întâi din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Poenar în Dosarul nr. 233/59/2018 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 948D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă. Se arată că excepția de neconstituționalitate a fost

invocată în cadrul unei proceduri în care contestația în anulare nu poate fi ridicată *de plano*, nu doar pentru motivul prevăzut la art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Pentru acest motiv, se susține că prevederile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei. În subsidiar, se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, fiind invocată în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale prin care s-a statuat cu privire la dreptul exclusiv al legiuitorului de a reglementa condițiile de admisibilitate a căilor extraordinare de atac, potrivit anumitor criterii, fără a exista un drept fundamental la exercitarea căilor de atac.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 406/CA/CC din 11 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 233/59/2018, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ioan Poenar într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare formulate de autorul excepției împotriva unei încheieri penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că sintagma „instanța de apel” din cuprinsul prevederilor art. 426 lit. d) teza întâi din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale invocate în prezenta cauză, având în vedere că textul criticat nu se aplică și hotărârilor penale definitive pronunțate de alte instanțe decât cele de apel.

6. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 623 din 8 octombrie 2015.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform actului de sesizare, dispozițiile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că autorul critică în realitate prevederile art. 426 lit. d) teza întâi din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: [...] d) când instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii [...].*”

11. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la calitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (2) și (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) cu privire la înfăptuirea justiției.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici asemănătoare, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 804 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 19 februarie 2018, și Decizia nr. 114 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 14 mai 2020, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

13. Prin Decizia nr. 114 din 25 februarie 2020 (paragraful 13), Curtea a reținut în privința contestației în anulare că este o cale extraordinară de atac care poate fi formulată împotriva hotărârilor penale definitive numai în cazurile strict reglementate de normele procesuale penale ale art. 426 și în termenul prevăzut de art. 428 din Codul de procedură penală, la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere, respectiv la instanța la care a rămas definitivă ultima hotărâre, pentru cazul în care se invocă autoritatea de lucru judecat. Contestația în anulare

este o cale de atac extraordinară, de retractare, având drept scop îndreptarea unor vicii de ordin procedural ce atrag nulitatea. De asemenea, Curtea a reținut că această cale extraordinară de atac vizează hotărâri judecătorești definitive și se promovează în condiții procedurale mult mai stricte decât căile ordinare de atac (cât privește titularii, termenul de introducere, cazurile de contestație în anulare, motivele aduse în sprijinul acestora, dovezile în susținerea lor), tocmai în considerarea caracterului aparte indus de legiuitor pentru această instituție juridică, datorat aspectului că prin aceasta se tinde la înlăturarea autorității de lucru judecat pentru o hotărâre penală definitivă și care produce efecte (în același sens sunt Decizia nr. 667 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 noiembrie 2015, și Decizia nr. 715 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 31 ianuarie 2017). Totodată, în Decizia nr. 501 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 21 septembrie 2016, paragraful 18, Curtea a reținut că, indiferent de motivul invocat, contestația în anulare poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor definitive prin care s-a soluționat fondul cauzei.

14. În ceea ce privește principiul respectării autorității de lucru judecat, în deciziile precitate, Curtea a reținut că acesta este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe fiind necesar să fie interpretate în lumina preambulului la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Brumărescu împotriva României*, paragraful 61). Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească dreptul de reformare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Totodată, acestui principiu nu i se poate aduce derogare decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52).

15. Având în vedere cele reținute în jurisprudența precitată, Curtea a constatat că intenția legiuitorului a fost aceea de a nu permite reformarea, pe calea contestației în anulare, a unor hotărâri care sunt în puterea lucrului judecat decât în situațiile excepționale în care se remarcă erori de procedură care nu au putut fi înlăturate pe calea apelului și doar în condițiile reglementate expres în art. 426—432 din Codul de procedură penală, stabilind, totodată, în paragraful 21 al Deciziei nr. 623 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 18 noiembrie 2015, și în paragraful 17 al Deciziei nr. 804 din 5 decembrie 2017, că legiuitorul poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita utilizarea anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

16. Distinct de cele statuate în deciziile precitate, în Decizia nr. 227 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 15 iulie 2019, paragrafele 24—29, Curtea a reținut că motivul de contestație în anulare, reglementat în art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală, este nou-introdus în această materie, fiind corespunzător unora dintre motivele de recurs reglementate în art. 385⁹ alin. 1 pct. 3 din Codul de procedură penală din 1968. În forma inițială, la data intrării în vigoare a noii legi procesual penale, art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală avea următoarea formulare: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: [...] d) când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate; [...]*”. Astfel, Curtea a observat că încă de la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală prevederile art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală sunt aplicabile în ipoteza în care a existat un caz de incompatibilitate dintre cele prevăzute de dispozițiile art. 64 din același act normativ, referitoare la incompatibilitatea judecătorului. Deși textul de lege vorbește generic de incompatibilitate, aceasta trebuie limitată doar la judecătorii care fac parte din complet, fiind inadmisibilă contestația prin care se invocă incompatibilitatea procurorului, organului de cercetare penală, grefierului, magistratului-asistent, expertului, invocarea unui caz de incompatibilitate a judecătorului, dintre cele prevăzute de art. 64 din Codul de procedură penală, prin calea de atac extraordinară a contestației în anulare, având drept scop garantarea imparțialității instanței și respectarea dreptului la un proces echitabil. Curtea a reținut, de asemenea, că, în formularea inițială a textului de lege criticat, incompatibilitatea judecătorului viza judecata în primă instanță, dacă hotărârea a rămas definitivă prin neapelare, sau judecata în apel. Însă, în condițiile în care nerespectarea exigenței de imparțialitate era invocată ca motiv de apel, iar instanța de apel nu admitea apelul sub acest aspect, partea nu mai putea reitera această neregularitate pe calea contestației în anulare.

17. Ulterior, art. 426 din Codul de procedură penală a fost modificat prin art. II pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Poenar în Dosarul nr. 233/59/2018 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 426 lit. d) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, în sensul adăugării la lit. c)—h) ale art. 426 a unei condiții specifice, referitoare la faza apelului, ceea ce exclude din domeniul de aplicare a contestației în anulare hotărârile rămase definitive prin neapelare, cu excepția cazurilor de la lit. b) și i) ale art. 426 din Codul de procedură penală (Decizia nr. 227 din 16 aprilie 2019, paragraful 25). Așadar, este inadmisibilă contestația în anulare formulată cu privire la o hotărâre penală împotriva căreia se poate formula apel ori care poate fi supusă căii de atac ordinare a contestației. Curtea a observat însă că excluderea din domeniul de aplicare a contestației în anulare a acestor din urmă hotărâri judecătorești își găsește justificarea în dispozițiile art. 432 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală, potrivit cărora „(1) *La termenul fixat pentru judecarea contestației în anulare, instanța, ascultând părțile și concluziile procurorului, dacă găsește contestația întemeiată, desființează prin decizie hotărârea a cărei anulare se cere și procedează fie de îndată, fie acordând un termen, după caz, la rejudecarea apelului sau la rejudecarea cauzei după desființare. [...] Sentința dată în contestația în anulare este supusă apelului, iar decizia dată în apel este definitivă.*” De asemenea, Curtea a constatat că modificarea — prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 — a art. 426 lit. a) și lit. c)—h) din Codul de procedură penală, prin adăugarea condiției specifice referitoare la faza apelului, a pus capăt controversei din doctrină și jurisprudență cu privire la admisibilitatea contestației în anulare și în privința unor hotărâri pentru care legea nu reglementa nicio cale de atac sau reglementa calea de atac ordinare a contestației. Așa fiind, Curtea a constatat că în aceste condiții este înfăptuită justiția, sens în care nu se poate admite ideea înfrângerii principiului constituțional consacrat de art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală (Decizia nr. 227 din 16 aprilie 2019, paragraful 26).

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor precitate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 592

din 30 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Dorin Ungureanu în Dosarul nr. 4.883/99/2018/a1.1 al Tribunalului Iași — Secția penală. Cauza formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.202D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 iulie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 4.883/99/2018/a1.1, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Remus Dorin Ungureanu într-o cauză având ca obiect verificarea legalității și temeiniciei măsurilor preventive dispuse în privința inculpaților.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată** că termenul de 5 zile reglementat prin textul criticat nu poate fi decât unul imperativ și că interpretarea acestui termen ca fiind de recomandare încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate în prezenta cauză. Prin urmare, se susține că încălcarea termenului respectiv implică decăderea procurorului din exercițiul dreptului de a propune măsurile prevăzute la art. 330 din Codul de procedură penală și nulitatea actului făcut peste termen, potrivit dispozițiilor art. 268 alin. (1) din același cod. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 336 din 30 aprilie 2015 și se susține că, pentru identitate de rațiune, prevederile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală trebuie declarate ca fiind constituționale numai în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se arată că rațiunea acestui termen este aceea de a pune pe poziții de egalitate acuzarea și apărarea, pentru ca, în acest interval de timp, să poată fi judecate atât cererea de prelungire a arestării

preventive, cât și eventuala contestație a procurorului. Se mai susține că, pentru aceste motive, nerespectarea termenului prevăzut de dispozițiile legale criticate creează o situație de inechitate procesuală.

6. **Tribunalul Iași — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, deși dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd un termen regresiv, de 5 zile, asemănător cu cel reglementat la art. 235 alin. (1) din același cod, articol în privința căruia Curtea a pronunțat Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, problemele ridicate sunt sensibil diferite, nerespectarea acestui termen nefiind de natură să atragă nulitatea absolută a actelor emise peste termen și decăderea procurorului din dreptul de a trimite în judecată inculpatul. Se susține că nerespectarea termenului anterior menționat poate determina cel mult decăderea procurorului din dreptul de a formula propunerile prevăzute la art. 330 din Codul de procedură penală. Se arată că, admitând această soluție juridică, în termenul prevăzut la art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară are obligația verificării din oficiu a legalității și temeiniciei măsurii preventive înainte de expirarea duratei acesteia, cu citarea inculpatului. Se mai susține că nu poate fi ignorat faptul că rațiunile pentru care legiuitorul a prevăzut termenul reglementat la art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt similare cu cele care au stat la baza reglementării termenului prevăzut la art. 235 alin. (1) din același cod și că ele au în vedere garantarea dreptului la apărare al inculpatului și stabilirea unui cadru procesual în acord cu dispozițiile art. 124 din Constituție.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului față de care s-a dispus o măsură preventivă, rechizitoriul, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia.*”

11. În susținerea neconstituționalității normelor criticate se invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, precum și prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra aceluiași text de lege, în raport cu critici similare. În acest sens sunt Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, Decizia nr. 251 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 16 iunie 2016, Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, Decizia nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017, Decizia nr. 702 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 19 aprilie 2017, Decizia nr. 729 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 23 februarie 2017, Decizia nr. 53 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 11 mai 2017, Decizia nr. 155 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 22 mai 2017, și Decizia nr. 144 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 6 iunie 2018, prin care Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate astfel formulată.

13. Prin jurisprudența invocată, spre exemplu, prin Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, Curtea, făcând trimitere la Decizia nr. 145 din 17 martie 2016 și la Decizia nr. 251 din 5 mai 2016, a constatat că termenul prevăzut de dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală are aceeași natură juridică cu cel prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind un termen peremptoriu, dar, spre deosebire de situația avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală, când instanța de contencios constituțional a intervenit pe fondul unei practici judiciare cvasiunanime și de durată — aparținând inclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a dat textului valențe neconstituționale —, în cauzele deduse judecării nu se putea vorbi de o atare interpretare a dispozițiilor de lege criticate, interpretare care să fie, în același timp, ulterioară publicării deciziei mai sus menționate. Prin urmare, Curtea a reținut că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, care pune în discuție o problemă de interpretare și aplicare a legii, ce trebuie să aparțină instanțelor judecătorești, trebuie respinsă, ca inadmisibilă (paragraful 17 din Decizia nr. 276 din 10 mai 2016).

14. Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt clare, precise și previzibile, îndeplinind condițiile referitoare la calitatea legii, și că nerespectarea termenului de 5 zile prevăzut în cuprinsul acestora, prin sintagma „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia”, este de natură să cauzeze o vătămare procesuală, concretizată în încălcarea dreptului fundamental la apărare al inculpatului supus măsurii preventive, așa încât sunt incidente normele procesuale penale ale art. 268 alin. (1) din Codul de procedură penală, sancțiunea pentru nerespectarea acestui termen fiind decăderea organelor judiciare competente din exercițiul dreptului de a proceda la prelungirea măsurii preventive în cauză și nulitatea absolută a actului făcut peste termen (paragraful 18 din Decizia nr. 276 din 10 mai 2016).

15. De asemenea, Curtea a constatat că, dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica

autoritate jurisdicțională care are competența de a o interpreta, în privința normelor supuse controlului de constituționalitate, interpretarea este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție (paragraful 19 din Decizia nr. 276 din 10 mai 2016). Așadar, pentru determinarea conținutului normativ al normei supuse controlului de constituționalitate, Curtea a reținut că trebuie să țină seama de modul în care aceasta este interpretată în practica judiciară. S-a arătat, în acest sens, că interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.560 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 24 februarie 2011), iar, în procesul de soluționare a cauzelor cu care au fost învestite, această operațiune este realizată de instanțele judecătorești, în mod necesar, prin recurgerea la metodele interpretative. Interpretarea astfel realizată indică instanței constituționale înțelesul normei juridice supuse controlului de constituționalitate, obiectivizându-i și circumscriindu-i conținutul normativ. În vederea atingerii acestei finalități, interpretarea dată normelor juridice trebuie să fie una general acceptată, aceasta putându-se realiza fie prin pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unor hotărâri prealabile sau în soluționarea unor recursuri în interesul legii, fie printr-o practică judiciară constantă (a se vedea paragrafele 29 și 30 din Decizia nr. 841 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 12 februarie 2016). Or, în cauza dedusă judecării, Curtea a constatat că în privința modului de interpretare a normei juridice supuse controlului de constituționalitate nu au fost pronunțate nici hotărâri prealabile, nici hotărâri în soluționarea unor recursuri în interesul legii, care să contravină dispozițiilor Legii fundamentale, iar, cu privire la practica judiciară existentă, a constatat că aceasta nu se caracterizează printr-o cvasiunanimitate care să plaseze interpretarea textului criticat în afara cadrului și a limitelor Constituției. În acest context, Curtea a reținut că faptul că, în practică, unele instanțe judecătorești interpretează, în mod izolat, termenul prevăzut la art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală ca fiind unul de recomandare, și nu unul imperativ și pe această bază factuală se solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii similare Deciziei nr. 336 din 30 aprilie 2015, nu relevă decât o chestiune de greșită interpretare și aplicare a legii, care poate fi remediată prin recurgerea la controlul judiciar. S-a arătat că întotdeauna controlul de constituționalitate vizează conținutul normativ al normei juridice, astfel cum acesta este stabilit printr-o interpretare generală și continuă la nivelul instanțelor judecătorești, neputând fi efectuat asupra conținutului normei juridice rezultat din interpretările eronate și izolate ale unor instanțe judecătorești. Prin urmare, controlul de constituționalitate poate viza norma astfel cum aceasta este interpretată, în mod continuu, printr-o practică judiciară constantă, prin hotărâri prealabile și prin hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii, atunci când acestea contravin dispozițiilor Legii fundamentale, însă competența Curții Constituționale este, de asemenea, angajată atunci când există o practică judiciară divergentă și continuă, fără a fi izolată, în care una dintre interpretările date normei în cauză este contrară exigențelor Constituției. Cu alte cuvinte, criteriul fundamental pentru determinarea competenței Curții Constituționale de a exercita controlul de constituționalitate asupra unei interpretări a normei juridice este caracterul continuu al acestei interpretări, respectiv persistența sa în timp, în cadrul practicii judiciare, așadar existența unei practici judiciare care să releve un anumit grad de acceptare la nivelul instanțelor. De aceea, Curtea a constatat că este abilitată să intervină atunci când este sesizată

cu privire la existența unei practici unitare/neunitare de interpretare și aplicare a legii de natură a încălca exigențele Constituției, iar interpretările izolate, vădit eronate, nu pot face obiectul controlului de constituționalitate, ci al controlului judecătoresc (paragraful 20 din Decizia nr. 276 din 10 mai 2016).

16. Prin urmare, Curtea a reținut că nu are competența de a elimina, pe calea controlului de constituționalitate, din conținutul normativ al textului, o anumită interpretare izolată și vădit eronată a acestuia, legislația în vigoare oferind alte remedii procesuale ce au ca scop interpretarea unitară a normelor

juridice. S-a statuat că acceptarea unui punct de vedere contrar ar echivala cu încălcarea competenței instanțelor judecătorești, iar Curtea și-ar aroga competențe specifice acestora, transformându-se din instanță constituțională în una de control judiciar (paragraful 21 din Decizia nr. 276 din 10 mai 2016).

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere ca inadmisibilă pronunțată de Curte prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Remus Dorin Ungureanu în Dosarul nr. 4.883/99/2018/a1.1 al Tribunalului Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 626

din 7 octombrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „care au realizat stagiul complet de cotizare” din cuprinsul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „care au realizat stagiul complet de cotizare” din cuprinsul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Virgil Mocanu în Dosarul nr. 1.407/118/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.232D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 547 din 18 septembrie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.407/118/2019, **Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „care au realizat stagiul complet de cotizare” din cuprinsul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.** Excepția a fost ridicată de Virgil Mocanu cu prilejul soluționării apelului împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză având ca obiect contestația unei decizii de pensionare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece determină neacordarea beneficiului de reducere a vârstei de pensionare pentru munca desfășurată

în grupa superioară de muncă pentru persoanele care nu au realizat stagiul complet de cotizare de 35 de ani, în cazul pensionării pentru limită de vârstă. În mod discriminatoriu, beneficiul reducerii vârstei de pensionare recunoscut persoanelor care au lucrat în grupa superioară de muncă este acordat doar celor care au împlinit stagiul complet de cotizare (de 35 de ani), astfel încât statul nu mai asigură un echilibru just între interesele creditorilor și cele ale debitorilor. Se creează astfel o discriminare între persoane care au muncit în condiții identice, deoarece pot beneficia de reducerea vârstei standard, doar acelea care au realizat stagiul complet de cotizare de 35 de ani. Prin acest mod de reglementare, legiuitorul înlătură de la aplicare art. 53 alin. (2) din Legea 263/2010, care prevede stagiul minim de cotizare pentru care statul garantează dreptul la pensie. Se încalcă și dreptul de proprietate, având în vedere că pensia este un „*bun*”, protejat de dispozițiile constituționale și convenționale privind proprietatea, și are loc o restrângere a exercițiului dreptului, care nu respectă exigențele art. 53 din Constituție. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

6. Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă apreciază că dispozițiile criticate sub aspectul concordanței lor cu Legea fundamentală, inclusiv prin raportare la blocul de convenționalitate, nu contravin normelor și principiilor constituționale ale egalității în drepturi a cetățenilor și ale nediscriminării, deoarece prin acestea, contrar celor afirmate de autorul excepției, nu se instituie în mod nejustificat un tratament juridic diferențiat între categorii de persoane aflate în situații comparabile din punct de vedere obiectiv, pentru că asigurații care au realizat stagiul complet de cotizare și cei care nu l-au realizat nu se află, din perspectiva supusă analizei în prezenta cauză, într-o situație similară. Instanța judecătorească reține că legiuitorul, care dispune de o amplă marjă de apreciere în configurarea conținutului și a condițiilor de acordare a dreptului la pensie, astfel cum rezultă din jurisprudența constantă a instanței de contencios constituțional pronunțată în interpretarea art. 47 alin. (2) din Constituție, a stabilit, în mod unitar, prin art. 3 alin. (1) lit. r), art. 55 alin. (1), art. 62 alin. (1) și art. 65 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, că reducerea vârstei standard de pensionare, indiferent de categoria de pensie solicitată de asigurat — pensie pentru limită de vârstă, pensie anticipată sau pensie anticipată parțială —, este condiționată întotdeauna de realizarea stagiului complet de cotizare stabilit de lege, fie a celui general, reglementat de art. 53 alin. (3) din lege, fie a celor speciale, prevăzute, *exempli gratia*, în art. 56 alin. (3) și art. 57 alin. (3), în forma modificată prin Legea nr. 155/2016 și Legea nr. 221/2018. Nerealizarea stagiului complet de cotizare de către asiguratul care a desfășurat activitate în grupa a II-a de muncă nu îl privează pe acesta de acordarea stagiului de cotizare suplimentar aferent vechimii în grupa a II-a de muncă și, consecutiv, a punctajului suplimentar de 25%, aferent acestui stagiul de cotizare suplimentar, ci numai îi restricționează beneficiul la acordarea reducerii vârstei standard de pensionare pe temeiul stagiului de cotizare realizat în grupa a II-a de muncă. În aceste condiții, instanța apreciază că criteriul de diferențiere utilizat de legiuitor nu este unul nejustificat în mod obiectiv, astfel că tratamentul juridic diferit nu este discriminator, această situație nefiind nici de natură a constitui o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantului având ca obiect obținerea de către acesta a pensiei la un anumit moment, aceasta deoarece intră în noțiunea de „*bun*” numai bunurile actuale, adică pensia aflată în plată, nu și cea eventuală, ori speranța legitimă de a obține un bun, care, în speță, nu există, legea fiind clară în sensul că beneficiul se acordă numai asiguraților care au realizat stagiul complet de cotizare.

7. Totodată, instanța apreciază că nu poate fi reținută nici critica privitoare la încălcarea art. 53 din Constituție, cu motivarea că sintagma din dispoziția legală criticată nu constituie o restrângere a dreptului la pensie, adică o modificare temporară a limitelor exercițiului acestuia, care să intre în domeniul de aplicare a art. 53 din Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, aceasta este o dispoziție legală prin care este configurat chiar regimul juridic al dreptului fundamental la pensie și care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului, în stabilirea limitelor exercițiului dreptului la pensie, în acord cu dispozițiile art. 47 alin. (2) din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie sintagma „*care au realizat stagiul complet de cotizare*” din cuprinsul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, care au următorul conținut: „*Persoanele care au realizat stagiul complet de cotizare au dreptul la pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea vârstelor standard de pensionare, după cum urmează: [...]*”.

12. În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (2) referitor la prioritatea reglementărilor internaționale privitoare la drepturile omului, art. 47 privind nivelul de trai și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la respectarea bunurilor și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la aceeași Convenție privind interzicerea discriminării.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma pretensei încălcări a principiului egalității în drepturi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 547 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 9 ianuarie 2019, sau Decizia nr. 395 din 14 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 19 august 2016).

14. Cu acel prilej, Curtea a reținut că dreptul la pensie, ca și dreptul la alte forme de asigurări sociale ori de protecție socială, se acordă potrivit legii. Astfel, legiuitorul este în drept ca, în reglementarea cadrului sistemului public de pensii, să stabilească criteriile și condițiile concrete în care asigurații pot beneficia de pensie, tipurile de pensii care pot fi acordate, regulile generale de acordare a acestora și regulile derogatorii pentru situații deosebite, precum și modul de calcul al pensiilor. În acest sens este și Decizia nr. 736 din 24 octombrie 2006,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 4 ianuarie 2007. Prin Decizia nr. 1.359 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 16 decembrie 2011, Curtea a stabilit că în sistemul public de pensii există mai multe categorii socioprofessionale care se bucură de un regim juridic mai favorabil în ceea ce privește calculul pensiilor, fără ca aceasta să aibă semnificația unei discriminări. În acest sens pot fi amintite persoanele care au desfășurat activitatea în condiții deosebite ori speciale de muncă și care beneficiază de vârste de pensionare și stagii de cotizare reduse.

15. Distinct de aceste considerente, în acord cu jurisprudența sa, Curtea reiterează că principiul constituțional al egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

16. În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că reprezintă o încălcare a acestor dispoziții orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, și prin Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*). Totodată, prin Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată în Cauza *Thlimmenos împotriva Greciei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a exista justificări obiective și rezonabile (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 28 octombrie 1987, pronunțată în Cauza *Inze împotriva Austriei*), ci și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără a exista justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite.

17. Aplicând aceste considerente în prezenta cauză, Curtea constată că stabilirea condiției realizării stagiului complet de

cotizare pentru a avea dreptul la pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea vârstelor standard de pensionare, reprezintă un criteriu obiectiv, iar în raport cu acest criteriu, beneficiarii legii se plasează în situații juridice diferite. În consecință, instituirea unui tratament juridic diferit pentru categorii distincte de destinatari ai Legii nr. 263/2010 respectă principiul egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 din Constituție, care nu interzice reguli specifice în cazul unei diferențe de situații.

18. De asemenea, această concepție legislativă referitoare la realizarea stagiului complet de cotizare în vederea acordării dreptului la pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea vârstelor standard de pensionare, este în concordanță cu prevederile art. 47 alin. (2) din Constituție, care permit legiuitorului să stabilească, potrivit opțiunii sale, condițiile și criteriile de acordare a dreptului la pensie (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 803 din 6 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 18 martie 2019, paragraful 19).

19. În ceea ce privește critica raportată la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat prin prisma art. 20 alin. (2) din Constituție, Curtea precizează că nu se încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, de vreme ce „cuantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 810 din 5 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 2 martie 2020).

20. Întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, dispozițiile art. 53 din Constituție, invocate ca fiind încălcate, nu au incidență în cauză.

21. Prin urmare, Curtea constată că susținerile autorului excepției referitoare la pretinsa contrariedade a sintagmei „care au realizat stagiul complet de cotizare” din cuprinsul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 cu prevederile art. 16 alin. (1), ale art. 47 alin. (2) și ale art. 53 din Constituție, precum și cu cele ale art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la aceeași Convenție, invocate prin prisma art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală, sunt neîntemeiate.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Virgil Mocanu în Dosarul nr. 1.407/118/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția I civilă și constată că sintagma „care au realizat stagiul complet de cotizare” din cuprinsul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice este constituțională în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

HOTĂRÂRE

pentru stabilirea regulilor de aplicare a măsurii carantinei asupra persoanelor care sosesc în România, valabile în perioada 10.12.2021, ora 00,00—8.01.2022, ora 24,00

Având în vedere propunerile Institutului Național de Sănătate Publică referitoare la instituirea obligativității prezentării rezultatului negativ al unui test RT-PCR efectuat cu cel mult 48 de ore înainte de intrarea pe teritoriul României, pentru toate persoanele care sosesc din statele terțe, indiferent de zona de risc epidemiologic în care sunt încadrate acestea, precum și propunerile formulate în cadrul ședinței de lucru organizate în data de 5.12.2021 la nivelul Guvernului României,

în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. a), art. 4, art. 7 alin. (1) lit. a), art. 11 alin. (1) și ale art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 20 lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 și 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014 privind organizarea, funcționarea și componența Comitetului național pentru situații speciale de urgență, cu modificările și completările ulterioare,

Comitetul Național pentru Situații de Urgență adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 3—5 din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 43/2021 privind aprobarea listei țărilor/teritoriilor de risc epidemiologic ridicat, criteriile pe baza cărora se stabilesc acestea, precum și a regulilor de aplicare a măsurii carantinei asupra persoanelor care sosesc din acestea în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 2 iulie 2021, cu modificările și completările ulterioare, în perioada 10.12.2021, ora 00,00—8.01.2022, ora 24,00, se stabilesc următoarele reguli de aplicare a măsurii carantinei referitoare la persoanele care sosesc în România:

1. Se instituie măsura carantinei cu o durată de 14 zile la domiciliu, la locația declarată sau spațiul special destinat cu privire la persoanele care sosesc din statele membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European sau Confederația Elvețiană, astfel:

a) persoanele care sosesc din zona verde sau galbenă și nu prezintă dovada vaccinării, dovada confirmării pozitive pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară și pentru care au trecut cel puțin 14 zile de la data confirmării până la data intrării în țară ori dovada testării negative RT-PCR pentru COVID-19 efectuată cu cel mult 72 de ore înainte de îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii);

b) persoanele care sosesc din zona roșie și nu prezintă dovada vaccinării sau dovada confirmării pozitive pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară și pentru care au trecut cel puțin 14 zile de la data confirmării până la data intrării în țară.

2. Se instituie măsura carantinei cu o durată de 10 zile la domiciliu, la locația declarată sau spațiul special destinat pentru persoanele nevaccinate ori pentru persoanele care nu au fost confirmate pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară și care sosesc din statele membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European sau Confederația Elvețiană aflate în zona roșie, dacă prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2, efectuat cu cel mult 72 de ore înainte de îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii).

3. Sunt exceptate de la măsura carantinei instituite în condițiile pct. 1 și 2 următoarele categorii de persoane:

a) copiii cu vârsta mai mică sau egală de 12 ani;

b) copiii cu vârsta mai mare de 12 ani și mai mică de 16 ani, indiferent de încadrarea țării în zona de risc, dacă prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2, efectuat cu cel mult 72 de ore înainte de îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii);

c) persoanele nevaccinate ori persoanele care nu au fost confirmate pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, care sosesc din zona roșie și rămân pe teritoriul național pentru o perioadă mai mică de 3 zile (72 de ore) dacă prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2, efectuat cu cel mult 72 de ore înainte de îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii). În situația în care persoanele nu părăsesc teritoriul național în cele 3 zile (72 de ore), cu informarea direcției de sănătate publică din județul în care locuiesc sau în care au adresa declarată la intrarea în țară, vor fi carantinate pentru o perioadă de 14 zile, începând cu cea de-a patra zi ulterioară intrării pe teritoriul României;

d) persoanele aflate în tranzit, dacă părăsesc România în cel mult 24 de ore de la intrarea pe teritoriul țării;

e) lucrătorii transfrontalieri care intră în România din Ungaria sau Bulgaria, precum și cetățenii români angajați ai operatorilor economici din țările menționate, care la intrarea în țară fac dovada raporturilor contractuale cu operatorii economici respectivi;

f) elevii/studentii, cetățenii români sau cetățenii cu domiciliul sau reședința în afara României, care frecventează cursurile unor instituții de învățământ din România sau din afara țării, fac naveta zilnic către acestea și prezintă documente doveditoare sau care au de susținut examene de admitere ori pentru finalizarea studiilor sau care încep studiile în unități/instituții de învățământ de pe teritoriul țării ori se deplasează pentru activități legate de începerea, organizarea, frecventarea sau finalizarea studiilor, precum și însoțitorii acestora în situația în care sunt minori;

g) membrii delegațiilor sportive, precum și artiștii și stafful acestora nevaccinați ori care nu au fost confirmați pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, care sosesc din zona roșie pentru participarea la competiții sportive, respectiv evenimente culturale, artistice sau de divertisment, organizate pe teritoriul național, dacă prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu SARS-CoV-2 efectuat cu cel mult 72 de ore înainte de îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun)

sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii) și participă doar la activități în cadrul competițiilor sau, după caz, evenimentelor menționate;

h) conducătorii autovehiculelor cu capacitatea maximă autorizată mai mare de 2,4 tone care asigură transportul de marfă, precum și conducătorii autovehiculelor prevăzute cu mai mult de 9 locuri pe scaune, inclusiv locul conducătorului, care asigură transport de persoane, nevaccinați ori care nu au fost confirmați pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, care sosesc din zona roșie, dacă prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu SARS-CoV-2 efectuat cu cel mult 72 de ore înaintea intrării pe teritoriul național, iar deplasarea se realizează doar în scop profesional;

i) persoanele predate autorităților române în baza acordurilor de readmisie, returnate în procedură accelerată;

j) membrii misiunilor diplomatice, oficiilor consulare, ai altor reprezentanțe diplomatice acreditate la București și posesori de pașapoarte diplomatice, pe bază de reciprocitate, personalul asimilat personalului diplomatic, membrii Corpului Diplomatic și Consular al României și posesorii de pașapoarte diplomatice și de serviciu, nevaccinați ori care nu au fost confirmați pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, care sosesc din zona roșie și prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 efectuat cu cel mult 72 de ore înaintea îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii).

4. Se instituie măsura carantinei la domiciliu, la locația declarată sau spațiul special destinat cu o durată de 14 zile cu privire la persoanele care sosesc din statele terțe și nu prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru COVID-19 efectuat cu cel mult 48 de ore înaintea îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii).

5. Se instituie măsura carantinei la domiciliu, la locația declarată sau spațiul special destinat cu o durată de 10 zile pentru persoanele nevaccinate ori pentru persoanele care nu au fost confirmate pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, care sosesc din statele terțe, indiferent de încadrarea acestora în zona de risc, dacă prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2, efectuat cu cel mult 48 de ore înaintea îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii).

6. Sunt exceptate de la măsura carantinei instituite în condițiile pct. 4 și 5 următoarele categorii de persoane:

a) copiii cu vârsta mai mică sau egală de 12 ani;

b) copiii cu vârsta mai mare de 12 ani și mai mică de 16 ani, dacă prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2, efectuat cu cel mult 48 de ore înaintea îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii);

c) persoanele nevaccinate ori persoanele care nu au fost confirmate pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, care rămân pe teritoriul național pentru o perioadă mai mică de 3 zile (72 de ore) dacă prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2, efectuat cu cel mult 48 de ore înaintea îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii). În situația în care persoanele nu părăsesc teritoriul național în cele 3 zile (72 de ore), cu informarea direcției

de sănătate publică din județul în care locuiesc sau în care au adresa declarată la intrarea în țară, vor fi carantinate pentru o perioadă de 14 zile, începând cu cea de-a patra zi ulterioară intrării pe teritoriul României;

d) persoanele aflate în tranzit, dacă părăsesc România în cel mult 24 de ore de la intrarea pe teritoriul țării;

e) lucrătorii transfrontalieri care intră în România din Serbia, Ucraina sau Republica Moldova, precum și cetățenii români angajați ai operatorilor economici din țările menționate, care la intrarea în țară fac dovada raporturilor contractuale cu operatorii economici respectivi;

f) elevii/studentii, cetățeni români sau cetățeni cu domiciliul sau reședința în afara României, care frecventează cursurile unor instituții de învățământ din România sau din afara țării, fac naveta zilnic către acestea și prezintă documente doveditoare sau care au de susținut examene de admitere ori pentru finalizarea studiilor sau care încep studiile în unități/instituții de învățământ de pe teritoriul țării ori se deplasează pentru activități legate de începerea, organizarea, frecventarea sau finalizarea studiilor, precum și însoțitorii acestora în situația în care sunt minori;

g) membrii delegațiilor sportive, precum și artiștii și stafful acestora care sunt nevaccinați ori care nu au fost confirmați pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, sosesc pentru participarea la competiții sportive, respectiv evenimente culturale, artistice sau de divertisment, organizate pe teritoriul național, dacă prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu SARS-CoV-2 efectuat cu cel mult 48 de ore înaintea îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii) și participă doar la activități în cadrul competițiilor sau, după caz, evenimentelor menționate;

h) conducătorii autovehiculelor cu capacitatea maximă autorizată mai mare de 2,4 tone care asigură transportul de marfă, precum și conducătorii autovehiculelor prevăzute cu mai mult de 9 locuri pe scaune, inclusiv locul conducătorului, care asigură transport de persoane, nevaccinați ori care nu au fost confirmați pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, dacă prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu SARS-CoV-2 efectuat cu cel mult 48 de ore înaintea intrării pe teritoriul național, iar deplasarea se realizează doar în scop profesional;

i) persoanele predate autorităților române în baza acordurilor de readmisie, returnate în procedură accelerată;

j) membrii misiunilor diplomatice, oficiilor consulare, ai altor reprezentanțe diplomatice acreditate la București și posesori de pașapoarte diplomatice, pe bază de reciprocitate, personalul asimilat personalului diplomatic, membrii Corpului Diplomatic și Consular al României și posesorii de pașapoarte diplomatice și de serviciu, nevaccinați ori care nu au fost confirmați pozitiv pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 în ultimele 180 de zile anterioare intrării în țară, care sosesc din statele terțe, indiferent de încadrarea acestora în zona de risc și prezintă rezultat negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 efectuat cu cel mult 48 de ore înaintea îmbarcării (pentru cei care călătoresc cu mijloace de transport în comun) sau intrării pe teritoriul național (pentru cei care călătoresc cu mijloace proprii).

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se comunică tuturor componentelor Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, pentru punere în aplicare prin ordine și acte administrative ale conducătorilor acestora.

Președintele Comitetului Național pentru Situații de Urgență,
PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 6 decembrie 2021.
Nr. 111.

★

RECTIFICĂRI

La Decretul nr. 1.220/2021 privind înaintarea în gradul de general-maior cu două stele, în retragere, a unui general de brigadă cu o stea, în retragere, din Serviciul de Informații Externe, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1138 din 26 noiembrie 2021, se fac următoarele rectificări:

— în titlul decretului, în loc de: „*privind înaintarea în gradul de general-maior cu două stele, în retragere, a unui general de brigadă cu o stea, în retragere, din Serviciul de Informații Externe*” se va citi: „*privind înaintarea în gradul de general-locotenent cu trei stele, în retragere, a unui general-maior cu două stele, în retragere, din Serviciul de Informații Externe*”;

— în articolul unic, în loc de: „*Generalul de brigadă cu o stea, în retragere, menționat în anexa¹ la prezentul decret se înaintează în gradul de general-maior cu două stele, în retragere.*” se va citi: „*Generalul-maior cu două stele, în retragere, menționat în anexa¹ la prezentul decret se înaintează în gradul de general-locotenent cu trei stele, în retragere.*”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

